

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobce: I. S.
st. přísl. Pákistán
t. č. pobytem ZZC Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
proti

žalované: Policie České republiky
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
Odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 12. 2021, č. j. KRPB-144961-55/ČJ-2021-060022-SVZ,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) prodloužila dobu trvání zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění o 60 dnů. Žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je nepravděpodobné, že by v prodloužené lhůtě mohlo k realizaci jeho správního vyhoštění dojít.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalovaná původně dne 12. 8. 2021 žalobce zajistila na 60 dnů, tj. do 9. 10. 2021. Účelem jeho zajištění byla realizace správního vyhoštění. Důvodem pak nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, dále jen „zákon o pobytu cizinců“]. Následně žalovaná toto prvotní zajištění prodloužila o 60 dnů, do 8. 12. 2021, a poté napadeným rozhodnutím o dalších 60 dnů, do 6. 2. 2022.
3. Zajištění žalobce předcházela policejní kontrola jeho osoby v kamionu na dálnici D1, při níž žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti, ve vztahu k identitě, kterou při kontrole uvedl, nebylo zjištěno žádné platné oprávnění k pobytu na území ČR. Následně byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a eskortován na policejní pracoviště k dalšímu šetření, kde za přítomnosti tlumočníka uvedl své jméno, datum narození a státní příslušnost. S žalobcem bylo dne 12. 8. 2021 zahájeno řízení o správním vyhoštění.
4. Při výslechu dne 12. 8. 2021 žalobce uvedl, že z Pákistánu odjel v březnu letošního roku, cestoval přes Afghánistán, Irán a Turecko, různými dopravními prostředky. Nevěděl o tom, že je v České republice, cestu do Evropy absolvoval pomocí převaděčů. Osobní doklady nechal doma, je si vědom toho, že nemá žádné doklady, které by ho opravňovaly k pobytu na území ČR, resp. EU. Cílem jeho cesty je Itálie, Pákistán opustil z ekonomických důvodů, o azyl v Evropské unii nikde nežádal. Na území EU nemá žádné rodinné vazby, je svobodný, děti nemá, rodinu má v Pákistánu, v případě návratu mu tam nic nehrozí.
5. Rozhodnutí o vyhoštění žalobce bylo vydáno dne 12. 8. 2021, se stanovením doby zákazu vstupu na území členských států EU v délce 3 let. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 24. 8. 2021.
6. K opětovnému prodloužení zajištění žalovaná poukázala na to, že dne 12. 8. 2021 byla na Ředitelství služby cizinecké policie (ŘSCP) zaslána žádost o ověření totožnosti žalobce a zajištění vydání náhradního cestovního dokladu se všemi patřičnými přílohami. Dle sdělení ŘSCP ze dne 5. 10. 2021 byla dne 27. 8. 2021 podána žádost o readmisi žalobce dle čl. 2 Dohody mezi Evropským společenstvím a Pákistánskou islámskou republikou o zpětném přebírání neoprávněně pobývajících osob (dále jen „Dohoda“) cestou Velvyslanectví Pákistánské islámské republiky v ČR na Ministerstvo vnitra Pákistánské islámské republiky. K prokázání totožnosti žalobce ŘSCP nedisponuje žádným z dokladů k prokázání totožnosti dle přílohy I a II Dohody, a proto ŘSCP požádalo dle čl. 6 odst. 4 Dohody Velvyslanectví Pákistánu o provedení konzulárního pohovoru s žalobcem. Jelikož ŘSCP neobdrželo od velvyslanectví zpětnou odpověď, dne 30. 9. 2021 toto velvyslanectví telefonicky kontaktovalo. Ze strany velvyslanectví bylo ŘSCP sděleno, že se žádostí o ověření totožnosti žalobce zabývají a následně bylo domluveno, že se konzulární pohovor

uskuteční v termínu 14. 10. 2021 nebo 21. 10. 2021, kdy dle jeho výsledku bude velvyslanectvím sděleno, zda se u žalobce podařilo ověřit jeho totožnost a zda mu bude vystaven náhradní cestovní doklad. Žalobci tedy ve lhůtě prvotního zajištění (do 9. 10. 2021) nemohl být vystaven cestovní doklad a jeho správní vyhoštění nebylo možné realizovat; proto bylo přistoupeno k prodloužení zajištění do 8. 12. 2021.

7. Dne 26. 11. 2021 ŘSCP žalované sdělilo, že se dne 14. 10. 2021 uskutečnil s žalobcem konzulární pohovor, jehož se zúčastnil konzul Velvyslanectví Pákistánu s tlumočnicí. Po ukončení konzulárního pohovoru konzul sdělil, že žalobce je občanem Pákistánu, který se nechce dobrovolně vrátit zpět, během konzulárního pohovoru žalobce odmítl sdělit podstatné informace ohledně svého bydliště v Pákistánu. Konzul odhadl předpokládaný proces ověřování totožnosti žalobce na dva měsíce. Dle sdělení ŘSCP tedy není zatím možné zajistit náhradní cestovní doklad pro žalobce a provést realizaci jeho správního vyhoštění. Přesnou délku potřebné lhůty zajištění žalobce nelze v současnosti dle ŘSCP predikovat, ve věci bude následně Velvyslanectví Pákistánu dotazováno na aktuální stav ověřování totožnosti žalobce.
8. Žalovaná uvedla, že jsou činěny veškeré kroky pro ověření totožnosti žalobce pro účely realizace správního vyhoštění, ŘSCP je v otázce vystavení náhradního cestovního dokladu odkázáno na Velvyslanectví Pákistánu, přičemž jsou činěny aktivní kroky k ověření totožnosti s následným vydáním cestovního dokladu a realizace vyhoštění.
9. Ve vztahu k potencialitě realizace správního vyhoštění žalovaná odkázala na sdělení ŘSCP ze dne 5. 10. 2021 a ze dne 26. 11. 2021, z nichž je zřejmé, že Velvyslanectví Pákistánu začalo s ŘSCP spolupracovat. Podle žalované zcela jistě existuje možnost realizace státních příslušníků Pákistánu do jejich domovské země. Existuje tedy reálný předpoklad výkonu vyhoštění žalobce z území členských států EU, a to ve stanovené době trvání prodloužení zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by bránila vyhoštění žalobce z území ČR.
10. Prodloužení zajištění o 60 dnů bylo stanoveno s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy správního vyhoštění, tj. k době, která je nutná k ověření totožnosti žalobce, vydání cestovního dokladu žalobci a k zabezpečení přepravních dokladů. Časové vymezení prováděných kroků je závislé na krocích Velvyslanectví Pákistánu. Dne 14. 10. 2021 po ukončení konzulárního pohovoru s žalobcem odhadl pákistánský konzul proces ověřování totožnosti na dva měsíce, vystavení náhradního cestovního dokladu a zabezpečení náležitostí k vycestování trvá v řádech týdnů, přihlédnuto bylo i k situaci týkající se pandemie Covid-19, kdy jsou veškeré úkony související s realizací správního vyhoštění relativně ztíženy.

III. Žaloba

11. Žalobce spatřuje zásadní pochybení napadeného rozhodnutí v tom, že v něm nebyly uvedeny dílčí kroky, které v rámci prodloužení zajištění proběhnou. Pokud proces ověření totožnosti žalobce odhadl konzul Velvyslanectví Pákistánu na dva měsíce a vystavení náhradního cestovního dokladu a zabezpečení náležitostí k vycestování trvá v řádech dalších týdnů, je zjevné, že v době dvou měsíců nemůže k realizaci správního vyhoštění z časových důvodů dojít.

12. Žalobce namítl porušení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a § 68 odst. 3 správního řádu. Ke své argumentaci odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32, podle kterého lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně upřesnil svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů. Správní orgán musí posuzovat tyto otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Žalovaná proto měla odhadnout čas na provedení jednotlivých úkonů a fází procesu vyhoštění. Pokud takový odhad žalovaná nedokázala učinit, měla z opatrnosti stanovit kratší dobu zajištění.
13. Z rozhodnutí žalované by mělo být zřejmé (obvzlášť pokud se jedná o prodloužení zajištění), z čeho dovozuje možnost realizace nuceného návratu v rámci repatriačních letů, zda se tyto lety realizují i z České republiky nebo pouze z jiných zemí EU, jakým způsobem by vyhoštění probíhalo a jak dlouho by trvalo obstarávání nutných přepravních dokladů. Žalovaná v této souvislosti pouze obecně odkázala na § 163 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přestože je zřejmé, že čas nutný k přípravě jednotlivých uvedených úkonů se bude v jednotlivých případech lišit. Takové individuální hodnocení jednotlivých úkonů žalovaná neprovedla, učinila tak pouze paušálně.
14. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, a na usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, žalobce uvedl, že zajištění cizince není možné, pokud zákonný účel omezení osobní svobody nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Vzhledem k tomu, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav a napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno, je nutno jej zrušit.

IV. Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že se otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce zabývala a své závěry dostatečně odůvodnila. V době vydání napadeného rozhodnutí nebránila realizaci vyhoštění žalobce žádná právní překážka, rozhodnutí o jeho vyhoštění bylo pravomocné, žalobce neměl postavení žadatele o mezinárodní ochranu a jeho vycestování je možné (viz závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 12. 8. 2021 ve správním spise). Jedinou překážkou v navrácení žalobce je absence cestovního dokladu, bez něhož není realizace vyhoštění možná. Časová souslednost postupu žalované pro účely zajištění cestovního dokladu žalobci je popsána v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. Podle žalované by se vyhoštění v daném případě stalo neproveditelným, pokud by Velvyslanectví Pákistánu odmítlo žalobci náhradní doklad vydat nebo pokud by na žádost o jeho vydání i přes urgence vůbec nereagovalo, což se nestalo. Naopak, konzulární pohovor potvrdil, že žalobce je občanem Pákistánu, a že budou z pákistánské strany činěny kroky nezbytné k ověření jeho totožnosti. Tento proces však zabere asi dva měsíce, a to z důvodu neochoty žalobce sdělit informace, které jsou nezbytné k rychlému a efektivnímu prověření místa jeho bydliště v Pákistánu. Teprve po ukončení procesu ověření totožnosti a následného vydání náhradního cestovního dokladu bude ze strany ŘSCP přistoupeno k zajištění náležitostí potřebných k samotnému provedení správního vyhoštění.

17. Po žalované není možné požadovat, aby v této fázi procesu vyhoštění uvedla, zda zabezpečení náležitostí k vycestování žalobce zabere např. 1 týden či 20 dnů, proto uvedla, že si to zabere čas v řádech týdnů. V této fázi by se jednalo o pouhý nepřesný odhad, který by volání žalobce po individualizaci časové dotace činností směřujících k realizaci vyhoštění naplňoval jen formálně. Samotná fyzická realizace vyhoštění probíhá ve většině případů prostřednictvím klasických komerčních letů a v případě žalobce doposud nic nenasvědčuje tomu, že by jeho odlet z České republiky musel proběhnout jinak. Nyní nelze přesně stanovit dostupnost příslušného leteckého spojení z České republiky do Pákistánu pro období, kdy žalobce již bude držitelem náhradního cestovního dokladu.
18. Žalobce neuvedl, v čem má spočívat konkrétní situace, která nebyla ze strany žalované zohledněna. Jednání žalobce značně ztěžuje ověřování jeho totožnosti v domovském státě. Pokud pákistánská strana po konzulárním pohovoru s žalobcem uvedla, že ověřování totožnosti žalobce potrvá minimálně dva měsíce, lze předpokládat, že nejdříve k datu 14. 12. 2021 by mohl být tento proces ukončen. Do dne 6. 2. 2022 pak zbývá ještě více než 7 týdnů na to, aby ŘSCP obstaralo náležitosti potřebné k odletu žalobce. Žalovaná proto nesouhlasí s tím, že by vyhoštění žalobce v této době nebylo možné realizovat.

V. Posouzení věci soudem

19. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
20. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání souhlasil a soud neshledal konání jednání nezbytným.
21. Žaloba není důvodná.
22. Realizace správního vyhoštění představuje v posuzované věci účel, který musí zajištění cizince, resp. jeho prodloužení, sledovat. Pokud by v době vydání rozhodnutí o zajištění nebo jeho prodloužení bylo pravděpodobné, že jeho účel nebude možné naplnit ve stanovené době trvání zajištění, bylo by takové rozhodnutí nezákonné.
23. V rozhodnutí o zajištění stanoví policie dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění; je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Doba zajištění cizince zásadně nesmí překročit 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody (§ 125 zákona o pobytu cizinců). Při zásahu do práva na osobní svobodu je nutné postupovat v souladu se zákonem vymezeným účelem a k zajištění cizince přistupovat pouze na dobu přiměřenou ke sledovanému cíli (viz rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79).
24. V případě zajištění za účelem správního vyhoštění je nezbytné činit kroky směřující k vyhoštění s náležitou pečlivostí (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 6. 2018 ve věci *Kahadawa Arachchige a ostatní proti Kypru*, stížnosti č. 16870/11, 16874/11 a 16879/11, § 58). Správní orgány musí po rozhodnutí o zajištění cizince za tímto účelem postupovat aktivně a svědomitě v řízení o správním vyhoštění, aby tím

ospravedlňovaly důvody trvajícího zajištění. Pokud takový postup nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince pozbývá své oprávněnosti (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 12. 2020 ve věci *Shiksaitov proti Slovensku*, stížnosti č. 56751/16 33762/17, § 56).

25. Při rozhodování o prodloužení zajištění se správní orgány musí zabývat tím, zda nevyšly v řízení najevo takové okolnosti, v důsledku kterých nebude pravděpodobně možné vůbec správní vyhoštění uskutečnit. Pokud vyjdou v průběhu řízení najevo skutečnosti vztahující se k této otázce, „je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a (...) učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011 č. j. 7 As 79/2010 – 150, č. 2524/2012 Sb. NSS).
26. Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, dospěje k závěru, že správní vyhoštění je alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince. V opačném případě, tj. v případě existence překážek vyhoštění, je povinen cizince neprodleně propustit na svobodu, neboť takový zásah do osobní svobody cizince by nemohl být považován za odůvodněný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015 – 40). Při rozhodování o prodloužení zajištění je třeba taktéž posoudit dosavadní kroky žalované z hlediska požadavku na pečlivost přípravy výkonu správního vyhoštění. V rozhodnutí o prodloužení zajištění musí být zdůvodněno, jaké kroky směřující k vyhoštění žalovaná dosud učinila a proč nemohla vyhoštění realizovat.
27. Překážkou správního vyhoštění mohou být i potíže při obstarávání náhradních cestovních dokladů, ostatně tak je tomu i v nyní posuzované věci. Otázka, zda je v tom kterém případě, s ohledem na obtíže spojené se získáním náhradních cestovních dokladů, výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, je otázkou skutkovou, jejíž posouzení závisí na konkrétních okolnostech věci. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, problémy při získávání náhradních cestovních dokladů nezákonnost rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nezpůsobují, pokud je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, žalovaná nebyla při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení vyhoštění bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů jeho země původu v kombinaci s tím, že sám žalobce cestoval bez cestovních dokladů. Tyto skutečnosti totiž nelze klást k tíži žalované (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018 – 20, ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015 – 62, či ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015 – 40). Ze samotné délky procesu ověřování totožnosti žalobce taktéž nelze bez dalšího dovodit, že se nepodaří tento cíl naplnit.
28. Požadavky na odůvodnění doby prodloužení zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci správního vyhoštění je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec vyhoštěn. V takových případech může být obtížné odhadnout, jak dlouho budou trvat jednotlivé úkony směřující k vyhoštění cizince, zvláště za situace celosvětové pandemie, která přímo ovlivňuje nejen provoz zastupitelských

úřadů, ale i mezinárodní letecká spojení. Obecně tedy postačí, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké kroky byly učiněny k realizaci správního vyhoštění, proč původně stanovená doba zajištění nebyla dostatečná, jaké úkony bude třeba za účelem realizace vyhoštění učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021 – 29, ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 Azs 119/2020 – 20, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019 – 25).

29. Krajský soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, tj. že by v něm nebyly uvedeny skutečnosti, které žalovanou vedly k rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce, a že by neobsahovalo konkrétní určení kroků, které mají vést k dosažení účelu zajištění. V napadeném rozhodnutí jsou jednak uvedeny kroky, které dosud byly ze strany žalované, resp. ŘSCP, za účelem zajištění cestovního dokladu žalobci učiněny (s. 4 – 5 napadeného rozhodnutí), přičemž tento postup má oporu ve správním spisu. Při stanovení doby, o níž byla doba zajištění žalobce prodloužena, žalovaná reflektovala především zjištění, že dle sdělení konzula Velvyslanectví Pákistánu potvrzuje ověření totožnosti žalobce minimálně dva měsíce. Pokud se tedy konzulární pohovor uskutečnil dne 14. 10. 2021, vydání náhradního cestovního dokladu bude možné nejdříve v prosinci 2021. Podstatné je, že konzulární pohovor potvrdil, že žalobce je občanem Pákistánu, přestože se do země svého původu vrátit nechce, a že v tomto ohledu není dána překážka, která by vyhoštění žalobce bránila.
30. Dosavadní průběh postupu žalované svědčí o tom, že proběhla aktivní komunikace ze strany správních orgánů s Velvyslanectvím v Pákistánu. V původně domluveném termínu (tj. bez zbytečných prodlev) došlo k provedení konzulárního pohovoru, na jehož podkladě byl stanoven konkrétní odhad doby potřebné k ověření totožnosti žalobce. Pokud žalobce v průběhu konzulárního pohovoru neposkytl takovou součinnost, jež by ověření jeho totožnosti účinně urychlila (což je zjevně odrazem skutečnosti, že žalobce se do Pákistánu vrátit nechce), tuto skutečnost nelze přičítat k tíži žalované a časový odhad potřebný k ověření totožnosti žalobce (dva měsíce) nelze považovat za nepřiměřený a žalovaná z něj mohla vyjít.
31. Žalobce argumentoval, že v době dvou měsíců prodloužení zajištění nemůže k realizaci správního vyhoštění dojít. Takové argumentaci však přisvědčit nelze, neboť dle odhadovaného časového harmonogramu lze ověření totožnosti žalobce očekávat (byť nejdříve) v polovině prosince, a proto navazující úkony, které žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla a jejichž realizaci odhadla „v řádu týdnů“, je reálně možné ve zbývajících cca 7 týdnech učinit a vyhoštění žalobce uskutečnit. Je pravdou, že navazující kroky žalované (po ověření totožnosti žalobce), které mají k vyhoštění žalobce směřovat (vydání cestovního dokladu, zabezpečení přepravních dokladů, tj. obstarání letenky, komunikace s domovským státem o zpětvzetí cizince), byly popsány obecně a jejich trvání bylo odhadnuto pouze v souhrnu, „v řádech týdnů“, v kontextu posuzované věci se však podle krajského soudu nejedná o vadu, která by působila nezákonnost, resp. nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť lze akceptovat důvody žalované, pro které nemohl být učiněn přesnější časový rozsah úkonů, jež na ověření totožnosti žalobce, která je ztěžována jeho postojem k celé věci, navazují. Pochyby ohledně nemožnosti realizace repatriačního letu žalobce uvádí pouze v obecné rovině, proto postačí poznamenat, že skutkové okolnosti této věci se liší od problematiky řešené v rozsudku

Krajského soudu v Brně ze dne 2. 3. 2021, č. j. 41 A 8/2021-27), z něhož žalobce zřejmě při formulaci této části žalobní argumentace vycházel.

32. K odkazu žalobce na rozsudky Krajského soudu v Brně, jimiž byla zrušena rozhodnutí o zajištění cizinců v jiných případech (viz též rozsudky ze dne 10. 12. 2021, č. j. 34 A 31/2021-18, ze dne 8. 12. 2021, č. j. 41 A 32/2021-20, či ze dne 10. 12. 2021, č. j. 33 A 40/2021-24) lze uvést, že v těchto případech přistoupila ke zjištění správního orgánu, že kvalifikovaný odhad jednotlivých úkonů směřujících k vyhoštění cizince nelze učinit (jak tomu částečně je i v této věci), ještě skutečnost, že byla stanovena příliš dlouhá doba zajištění (120 dní), což ztěžovalo následný soudní přezkum. V posuzované věci byl žalobce zajištěn původně na 60 dnů, s opakovaným prodloužením o stejnou dobu zajištění. První prodloužení zajištění, stejně jako nyní posuzované prodloužení, bylo k žalobě žalobce podrobeno soudnímu přezkumu, činnost žalované v případě realizace vyhoštění žalobce je tedy průběžně posuzována. Soud má za to, že důvody trvajícího zajištění jsou s ohledem na dosavadní postup žalované a jeho výsledky ospravedlnitelné.
33. Lze tak shrnout, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebyly dány žádné právní překážky realizace vyhoštění; to však nebylo možné realizovat z důvodu absence platného cestovního dokladu žalobce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobně popsala, jaké kroky k odstranění této překážky byly provedeny, přičemž tak ve spolupráci s ŘSCP činila bez zbytečných průtahů. Skutečnost, že další kroky vedoucí k realizaci správního vyhoštění žalobce jsou odvislé od postupu jiné instituce (Velvyslanectví Pákistánu), nelze považovat za důvod k přijetí závěru, že správní vyhoštění nebude možné v prodloužené lhůtě zajištění žalobce realizovat. Přijetí takového závěru brání přístup Velvyslanectví Pákistánu, které nebylo nečinné, k žádosti ŘSCP se nestavělo odmítavě, stanovilo termíny možných konzulárních pohovorů s žalobcem v průběhu měsíce října a v jednom z těchto termínů došlo k provedení konzulárního pohovoru, na jehož podkladě byla stanovena doba potřebná k ověření totožnosti žalobce. V návaznosti na tento úkon pak lze realizovat další kroky směřující k vyhoštění žalobce; jejich uskutečnění lze do konce prodloužené doby zajištění předpokládat, a proto bylo prodloužení zajištění žalobce možné.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

34. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že v době vydání napadeného rozhodnutí zde existoval důvodný předpoklad, že správní vyhoštění žalobce lze v průběhu prodloužené doby zajištění realizovat, a že tak bude účelu zajištění žalobce dosaženo. Napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýká, a proto jej bylo možné aprobovat; žaloba tedy byla jako nedůvodná zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 22. prosince 2021

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.